

مسئولیت‌های اجرایی مهمی را چون مدیریت گروه فیزیک دانشگاه اصفهان، ریاست دانشکده‌ی علوم و فنی‌آوری‌های نوین این دانشگاه و نیز ریاست خانه‌ی فیزیک اصفهان را در کارنامه دارد. ده‌ها مقاله‌ی علمی پژوهشی در حوزه‌ی تخصصی خود به یادگار گذاشته است. اهل زهد، تقوا، معنویت و عرفان است. خوش اخلاق، باصفا، متواضع و از هرگونه تظاهر و علامت ظهور و بروز به دور است. نه تنها به لحاظ علمی، بلکه از نظر اخلاقی، بر دانشجویانش بسیار تأثیرگذار است.

[منابع: نسنامه‌ی الفت (۱)؛ یاران موافق؛ سایت‌های آی ایران؛ اسکای‌پست؛ خبرگزاری ایسنا؛ خبرگزاری فارس؛

دانشگاه اصفهان؛ ریسرچ‌گیت؛ وبلاگ صاحب‌خانه]

مجدالعلماء نجفی [ط ۴]

[مدرس خارج] [آیت‌الله]

۱۳۲۶ق/۱۲۸۷ش/۱۹۰۸م - ۱۴۰۳ق/۱۳۶۲ش/۱۹۸۳م

فرزند آیت‌الله العظمی شیخ محمدرضا نجفی فرزند آیت‌الله شیخ محمدحسین نجفی فرزند بانو سیده زمزم بیگم موسوی عاملی فرزند آیت‌الله العظمی سید صدرالدین موسوی عاملی بود. از مدرسین برجسته‌ی دروس خارج فقه و اصول حوزه‌ی علمیه‌ی اصفهان بود. در نجف به دنیا آمد. سال ۱۳۳۴ق همراه پدر و خانواده به اصفهان هجرت کرد. دروس اجتهادی را نزد آیات عظام میر محمدصادق (ثانی) مدرس خاتون‌آبادی، سید محمد نجف‌آبادی، شیخ عبدالکریم حائری و خصوصاً پدرش فرا گرفت. افزون بر فقه و اصول، تفسیر، ریاضیات و هیئت را نیز فرا گرفت. از پدرش و آیت‌الله العظمی سید ابوالحسن اصفهانی اجازات اجتهاد و نقل حدیث دریافت کرد. جامع منقول و معقول شد. عمده‌ی اشتغالاتش در اصفهان، تدریس، اقامه‌ی جماعت، تحقیق و تألیف بود. دروس خارج فقه و اصول را در مدرسه‌ی عموییش آیت‌الله شیخ محمدعلی نجفی تدریس می‌کرد. دروس هیئت و تفسیر نیز را در مسجد نو بازار و درس ریاضیات را در مساجد جامع عباسی و ملا عبدالله بازار درس می‌گفت. شاگردان زیادی را تربیت کرد که آیات معظم حسینعلی منتظری، شیخ محمدتقی مجلسی، سید اسماعیل هاشمی، سید محمدباقر موحد ابطحی و حسن فقیه امامی از مشاهیر آنها بودند. در دو علم ریاضی و خصوصاً هیئت بر همه‌ی علماء معاصرش در اصفهان تقدم یافت. قبله‌ی مصلا‌ی شهر اصفهان را او بود که با دقت تعیین کرد. بعد از پدر به مدت چهل و پنج سال در مسجد نو بازار به اقامه‌ی جماعت پرداخت. پس از درگذشت آیت‌الله شیخ مهدی نجفی

مسجدشاهی در سال ۱۳۹۳ق، اقامه‌ی جماعت در مسجد جامع عباسی را نیز عهده‌دار شد. تألیفات ارزشمندی را از خود به یادگار گذاشت. «دروس فی فقه الامامیه»، «حاشیه و قایة الأذهان»، «حاشیه روضات الجنات» و «گل گلشن» نمونه‌هایی از این آثار است. طبع شعر داشت و سروده‌هایی در زبان فارسی از وی باقی مانده است. اهل زهد و تقوا بود. خوش اخلاق و مردم‌دار بود. بر رفع گرفتاری نیازمندان اهتمام داشت. به سن هفتادوپنج سالگی (شمسی) در تهران درگذشت و در ایوان شمال شرقی مسجد نو بازار اصفهان به خاک سپرده شد. روز رحلتش بیستم ماه ذی‌الحجّه بود.

[منابع: احوال و آثار شیخ محمدتقی رازی نجفی اصفهانی و خاندانش؛ تاریخ علمی و اجتماعی اصفهان (۲) و

(۳)؛ قبیله‌ی عالمان دین]

سید محمد امام‌جمعه‌زاده خوراسکانی [ط ۳]

[عالم فاضل] [آیت‌الله]

۱۳۲۱ق/۱۲۸۲ش/۱۹۰۳م - ۱۳۸۶ق/۱۳۴۵ش/۱۹۶۶م

پدرش آیت‌الله سید محمدحسین (آقا میرزا) امام‌جمعه خوراسکانی و مادرش بانو سیده آغابگم (فاطمه) صدرعاملی فرزند آیت‌الله سید ابوالحسن صدرعاملی (مستجاب‌الدعواتی) فرزند آیت‌الله العظمی سید صدرالدین موسوی عاملی بود. از علماء فاضل و از ائمه جماعات ناحیه‌ی خوراسکان شهر اصفهان بود. در اصفهان به دنیا آمد. تحصیلات حوزوی‌اش را نزد آیات‌الله شیخ محمدرضا نجفی، سید محمد نجف‌آبادی، شیخ علی مدرس یزدی، سید عبدالله ثقة‌الاسلام و حاج آقا رحیم ارباب فرا گرفت. از آیت‌الله سید عبدالله ثقة‌الاسلام اجازه‌ی نقل حدیث داشت. پس از اتمام تحصیلات به تدریس، اقامه‌ی جماعت، وعظ و ارشاد مردم پرداخت. محل تدریسش مدرسه‌ی ثقة‌الاسلام بود و سطوح فقه و اصول را درس می‌گفت. محل اقامه‌ی جماعتش مسجد الامام خوراسکان بود. در همان محل نیز منبر می‌رفت. از برخی مراجع بزرگ وقت از جمله آیت‌الله العظمی سید ابوالحسن اصفهانی اجازه‌ی امور حسبیه داشت. اهل زهد و تقوا بود. خوش اخلاق، پرمهر، متواضع و مردم‌دار بود. به سن شصت‌وسه سالگی (شمسی) در اصفهان درگذشت و در تکیه‌ی سیدالعراقین قبرستان تخت‌فولاد کنار پدر و برادرش به خاک سپرده شد. روز رحلتش بیست‌وهشتم ماه رجب بود.

[منابع: دانشنامه‌ی تخت‌فولاد اصفهان (۲)؛ شرح مجموعه‌ی گل؛ نسنامه‌ی الفت (۱)]